

[Einer-Jensen.]

Lovgivningen vedrørende Boliger har tilstrækkelig afgivet Bevis herfor. Den Stigning i Huslejen, som vi gjorde opmærksom paa vilde komme, medens man fra andre Partiers Side hævdede, at det kun var Skræmmebilleder, er indtruffet. Det er tilstrækkelig bevist, at de Formodninger, man havde om Lejestigninger, helt og fuldt er gaaet i Opfyldelse. Der er derfor heller ingen Tvivl om, at hvis man lader den nugældende Lov om Lejemaal for Butikker løbe ud, vil der ske store Lejestigninger. I Betænkningen findes som Bilag I en Skrivelse, som giver Oplysninger om Lejestigninger, der kan forventes, naar Huslejeloven udløber, og i Henvendelserne fra Huslejerforeningerne gør man ogsaa Rede for de Lejestigninger, man regner der vil komme. Saaledes som Forholdene har artet sig med Hensyn til Lejestigninger for Boliger, er der ingen Tvivl om, at der ogsaa vil ske meget væsentlige Lejestigninger for Butikker.

Det konservative Mindretal skriver i Betænkningen, at det har været villigt til at gaa ind i en Forhandling om eventuelt at faa vedtaget en Lov om et noget længere Opsigelsesvarsel for Lejere af Butikker, saafremt Lejeren ønskede det, men at Flertallet overhovedet ikke har villet optage en Drøftelse angaaende dette Spørgsmaal. Jeg vil gerne sige til denne Bemærkning, at den forbavser mig noget, thi i Udvalget har vi kun hørt enkelte Talemaader i den Retning, der er ikke fra det konservative Mindretal en eneste Gang fremkommet et reelt Forslag, som vi kunde drøfte. Jeg skulde huske meget fejl, hvis det ikke tillige var saadan, at det konservative Mindretal vilde gøre sin Stilling afhængig af, at vi fra Regeringspartiernes Side forpligtede os til ikke at gaa videre med Huslejelovgivningen. Det Udvalg, der er nedsat for at beskæftige sig med Spørgsmaalet baade vedrørende Boliger og Butikker, har imidlertid, saa vidt vi har faaet oplyst, udarbejdet et Forslag, og det vilde da være naturligt, om man afventede et saadant Forslags Forelæggelse her i Rigsdagen og indtil den Tid opretholdt den Lovgivning, vi har paa dette Omraade.

Det ærede konservative Mindretal siger, at da Flertallet har nægtet at forhandle, har man ikke fundet Anledning til at stille Ændringsforslag. Jeg gør opmærksom paa, at der ikke fra konservativ Side er fremkommet Udtalelser, der har kunnet give Flertallet Formodning om, at der var Mulighed for at skaffe en vis Beskyttelse for Butikkerne. Den Beskyttelse, der ligger i et længere Opsigelsesvarsel, er jo meget

ringe. Det forekommer mig, at det, vi fra Lejernes Side maa kræve, er en Lovgivning, der sikrer lige Vilkaar for Ejere og Lejere, navnlig Lejere af Butikker, for hvem det ogsaa drejer sig om Leveveje, en Lovgivning, der virkelig sikrer Lejerne i et vist Aaremaal, ikke blot et længere Opsigelsesvarsel, 3 eller 6 eller 9 Maaneder, eller hvor meget det ærede konservative Mindretal har tænkt sig.

Jeg beklager, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed. Jeg beklager det af Hensyn til alle de butikshandlende, som nu kommer ud for den Situation, at den Beskyttelse, de har haft, løber ud. Det forekommer mig, at Handelsforeningerne havde haft Krav paa, at der fra Rigsdagens Side blev taget et vist Hensyn til dem. Ved den Stilling, som Venstre og Konservative tager til det foreliggende Lovforslag, prisgiver man de handlende i København; man udleverer deres Levevej til Grundejernes For-godtbefindende med Hensyn til Lejestigninger og Opsigelser. Dette beklager jeg, og jeg skal tillade mig at anbefale, at man følger Flertallets Indstilling og vedtager Lovforslaget, som det foreligger.

Elgaard: Den Situation, som et Mindretal af Hovedstadskommunernes Forretningsfolk befinder sig i i dette Øjeblik vedrørende dette Spørgsmaal, kan ikke være kommet bag paa dem, ej heller paa Flertalspartierne. Lige siden 1931 har saavel den højtærede Indenrigsminister som de Forretningsfolk, der har været beskyttet i Kraft af Lovgivningen, været klar over, at naar man naaede til Oktober Flyttedag 1935, vilde der indtræde frie Forhold, medmindre der forud for dette Tidspunkt var truffet en Ordning, eventuelt af anden Karakter. Naar da den højtærede Indenrigsminister anmoder Lovgivningsmagten om at forlænge Gyldigheden af den gældende Lov for Butikker og Forretningslokaler for et Aar for derigennem at opnaa den fornødne Tid til, at den nedsatte Kommission kan tilendebringe sit Arbejde, synes jeg, at denne Begæring fra den højtærede Indenrigsministers Side vender sig med en Anklage mod den højtærede Minister. Som allerede nævnt kan nemlig den Situation, vi nu staar i, ikke være kommet bag paa nogen, og hvis Indenrigsministeren har ment, at der skulde sættes noget andet i Stedet for det bestaaende, noget, der mere svarede til Tidens Udvikling, noget, der tog mere Hensyn til begge Sider, saa kunde den højtærede Minister have naaet dette, hvis han havde nedsat denne Kommission paa et tidligere